



Tuần Báo Vô Vi

6 tháng 3 năm 2022

Số 593

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám



Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Tâm động thì phải làm sao?
- 2) Muốn tiến nhanh thì phải làm sao?
- 3) Muốn được độ thì phải làm sao?
- 4) Muốn thực hành đến nơi thì phải làm sao?
- 5) Những việc của Bé đang làm đều được thu hình, để làm gì?
- 6) Nếu mọi người hướng tâm về Bé thì Bé phải làm sao?
- 7) Hạnh đức của Bé có giúp được những gì cho bạn đạo?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

Frankfurt, 16-05-04 8:41AM 1) Hỏi: Tâm động thì phải làm sao? Đáp: Thừa tâm động thì phải thiền nhiều để tự đạt tới thanh tịnh. Kệ: Tu thiền gỡ nạn giải dâm ô Quý tướng Trời cao tự sửa mình Thiền giác mình tâm tự trở về Gieo duyên tận độ đạt muôn bề.	Frankfurt, 17-05-04 2:40AM 2) Hỏi: Muốn tiến nhanh thì phải làm sao? Đáp: Thừa muốn tiến nhanh thì phải thực hành đứng đắn. Kệ: Thực hành đứng đắn sẽ thông nhanh Đời đạo song hành vượt khó khăn Trí tuệ phân minh đường tiến hóa Cảm thông Trời Đất hướng về Trời.
Frankfurt, 18-05-04 2:45AM 3) Hỏi: Muốn được độ thì phải làm sao? Đáp: Thừa muốn được độ thì phải siêng năng ngồi thiền. Kệ: Thức giác bình tâm tự thực hành Khai thông trí tuệ tự phân hành Dìu nhau tiến bước trên đường đạo Giải tỏa phiền ưu đạt pháp ưu.	Frankfurt, 19-05-04 3: 05AM 4) Hỏi: Muốn thực hành đến nơi thì phải làm sao? Đáp: Thừa muốn thực hành đến nơi thì phải dứt khoát tu tiên. Kệ: Ở đời lắm chuyện si mê động Ước nguyện không thành tạo ác tâm Thức giác bình tâm tự giải thâm Quy nguyên thiền giác tự suu tầm.
Frankfurt, 20-05-04 8:05AM 5) Hỏi: Những việc của Bé đang làm đều được thu hình, để làm gì? Đáp: Thừa, những việc làm của Bé vì đại chúng đều được thu hình để lưu niệm cho hậu thế. Kệ: Dấn thân phục vụ quần sanh khổ Học hỏi không ngừng hiển pháp thân Tự giải tự minh đường đạo pháp Quy về chơn thật tự giam mình.	Bad Saulgau, 21-05-04 6:50AM 6) Hỏi: Nếu mọi người hướng tâm về Bé thì Bé phải làm sao? Đáp: Thừa, nếu mọi người hướng tâm về Bé thì Bé phải phục vụ tốt. Kệ: Hạnh đức tràn đầy duyên tận độ Thực hành tiến hợp tự mình vô Duyên Trời sắp đặt không giờ nghỉ Thực thi duyên đạo tự an vi.
Bad Saulgau, 22-05-04 7:45AM 7) Hỏi: Hạnh đức của Bé có giúp được những gì cho bạn đạo? Đáp: Thừa hạnh đức của Bé có thể ảnh hưởng chiều sâu của bạn đạo. Kệ: Thực hành hạnh đức tốt tươi tiến Chuyển hóa thâm sâu khắp mỗi giềng Điển giới quang minh chiều tiến bước Càn khôn quy một pháp thân xuyên.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 17 (tiếp theo)

...
Cho nên các bạn thiền, cố thiền, trong mê có tỉnh. Các bạn học biết bao nhiêu công chuyện trong giờ thiền của các bạn. Các bạn bây giờ đang thiền được một tiếng, hai tiếng, ba tiếng, tưởng nhiều lắm sao? Không! Không đủ! Không đủ sung túc cho các bạn hiểu nhiều. Nhưng các bạn thiền thết rồi lần lần nó dẫn tiến các bạn đi tới một đêm ngồi tới sáng không bao giờ thấy mệt. Thấy nhẹ nhàng, cảm thấy sung sướng. Thấy chúng ta đi đây đi đó, mà đi học để phối kiểm lại những sự thật xứng đáng, chứ không còn sự ảo ảnh nữa.

Chính ta đã nhận thức và ta phải trở về cái cõi sống đời đời đó, không bao giờ tiêu diệt, không bao giờ mất. Lúc đó, mới thấy bên trên có Trời Phật rõ ràng, có Chư Tiên rõ ràng. Ngoài cảnh giới của thể xác con người, lại có cảnh giới vô hình rõ ràng. Mọi vật đều có cảnh vô hình tươi đẹp. Cảnh đó là cảnh chủ trị vật chất, các bạn trở về đó thì các bạn thế nào? Thông minh hơn người phàm, thông minh hơn vật chất. Hỏi tại sao các bạn thông minh mà các bạn không vụ lợi? Nếu các bạn thông minh rồi, các bạn thấy đã có cảnh đời đời bất diệt, rồi các bạn vụ lợi để làm gì đây? Nếu các bạn vụ lợi, trở lại gì? Trở lại nơi eo hẹp rồi, trở lại nơi giới hạn rồi. Vì chúng ta chán nơi giới hạn mà chúng ta ra đi, thì không bao giờ trở lại nơi giới hạn nữa.

Cho nên phải cố gắng tu, cố gắng thiền rồi mới thấy, trong mê có tỉnh. Tôi thường nói đi mãi, đi mãi... đi tới hoàn toàn tỉnh táo. Lúc các bạn nhắm mắt ngồi thiền các bạn mới học hỏi được. Sau này, các bạn mở mắt cũng học hỏi, mở mắt cũng như nhắm mắt. Mở mắt đi đứng thấy động loạn bên ngoài, nhưng mà trong tâm vẫn thiền giác, vẫn sáng suốt, vẫn minh định. Đó mới thấy giá trị.

Nhiều người bước vô tu, muốn bề trên hộ độ và muốn tức khắc đạt tới mọi sự việc. Đó là bản chất làm biếng mà thôi. Bản chất lười biếng của con người, cái gì cũng muốn mau, mà không biết phối kiểm trật tự, nhưng mà cần khôn vũ trụ đều có trật tự. Sự tiến hóa của thanh điền nó còn mau gấp triệu lần hơn ý muốn của chúng ta. Nhiều bạn đạt được

thanh điền rồi, ý nghĩ các bạn triển miên cõi mở, triển miên khai thông. Triển miên hiểu biết trong cái tiềm thức của các bạn, tự phối kiểm rõ rệt rồi thấy tâm linh mình càng ngày càng vui, người người mặt mày sáng suốt tươi cười. Nhờ cái gì? Nhờ thanh khí điền của bề trên và nhờ thanh điền của bản thể chính mình đã khai thác ra và hòa hợp với thanh khí điền của bên trên mới thấy sự nhẹ nhàng. Mới thấy sự vô cùng tận sáng suốt, mới biết rõ giá trị của hào quang là gì.

Cho nên, chúng ta càng tu thì càng minh. Đối với những người tu, xưng danh tu và đạt bao nhiêu năm, cái đó là không có thực hành, rồi vun bồi sự động loạn, ham đi chơi, ham này ham kia ham nọ là tạo sự động loạn mà thôi, không tiến triển nổi. Còn những người ham tham thiền, nó học gấp triệu lần người động loạn.

Các bạn phải lưu ý những điều đó, rồi tu. Người tu ban đầu, lần lần... tự xa cách những sự động loạn. Cho nên nhiều người nói ô! Người này tu rồi lần lần tại sao coi bộ nó buồn. Không phải buồn đâu! Nó xa cách động loạn. Cái vui của đời, nói chuyện ào ào đó là cái trước. Bây giờ, trở về cái thanh, thì nó phải khép mình và nó tiến giải lên một nơi khác, chứ không còn thu hút bởi tà tâm trước điển nữa. Thành ra âm thanh và hành động của nó càng ngày càng khác hẳn người phàm ở chỗ đó. Người không biết, nói tôi tu thết rồi người ta tưởng tôi khùng. Không phải đâu! Cái khùng của bạn có thể bán họ ăn, chứ không phải ngu đâu. Không muốn nói mà thôi, chỉ lo tu. Chúng ta thấy cuộc hành trình, cuộc hành hương và học hỏi tại thế còn dài và con đường trở về cũng còn dài. Cho nên chúng ta cố gắng đặt niềm tin nơi chính mình và hành trì để đi tới. Khi các bạn đã lữ đi lên trên một đồi núi rồi và tiến qua núi bên kia, không lý các bạn trở lại sao? Thì tự nhiên phải thực hành, qua hết các núi non để đi tới đích, là vậy!

Chúng ta tu ở đây cũng vậy. Khi các bạn được điển rút ngay trung tim bộ đầu, thì các bạn không khác gì đi lên trên núi rồi. Mà lên trên từng điển đó thấy

cũng có bao nhiêu đó, mà không đi tới nữa. Đó là chúng ta chưa đủ dày dạn, chưa đủ lực lượng. Chúng ta phải tu nữa, phải vun bồi nữa. Chớ đừng nói tôi tới đây rồi tôi đi không được, thấy thừa mà rất khó, thấy lưới Trời rất thưa, thấy thanh điền rất thưa mà các bạn muốn vượt qua thanh điền không phải dễ. Các bạn có một chút điền, muốn thắng ông Trời, không bao giờ được, không bao giờ các bạn thắng được chơn lý. Cho nên, các bạn phải tu nhiều may ra có cơ hội hòa tan trong chơn lý. Lúc đó, các bạn mới thấy giá trị hành trì của chính mình, nhiên hậu mới chịu ôn tồn tự sửa mình, khép mình để học hỏi, chứ không dám xưng danh với bất cứ một ai tại thế. Các bạn xưng danh nhiều, thì các bạn bị kẹt nhiều và bị trần trước lôi cuốn các bạn xuống. Vì sao? Vì địa vị, chớ không phải vì tánh chất hòa tan, hòa đồng và dẫn tiến muôn loài vạn vật của sở nguyện lúc ban đầu, thì các bạn bị lôi cuốn. Tại sao tôi nhắc điều này hoài? Chúa cũng vậy, Phật cũng

vậy, thấy rõ tâm can của người thế gian lợi dụng nhiều hơn thực hành đạo pháp.

Người đi trước luôn luôn... không muốn người thế gian ở lại và không muốn người thế gian vun bồi sự trần trước, mà gây ra sự chậm tiến cho chính họ. Cho nên, khuyên người thế gian không nên vun bồi một địa vị gì để ngăn cách mức tiến của phần điền quang sẵn có của chính mình. Rất uổng và nếu những người nào tu tới đó rồi nghĩ những chuyện sai lầm là chỉ đi xuống mà thôi, không bao giờ tiến hóa nổi. Phải thực hành mãi mãi, phải tiến mãi mãi, luôn luôn trong chu trình nó vậy. Chương trình tu của chúng ta cũng vậy, phải cương quyết tiến, cương quyết hành, trong mê có tỉnh rồi đi tới toàn tỉnh toàn giác.

Cảm ơn các bạn.

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên



DẦU TÌNH SẦU

Thương yêu một lúc lại bơ vơ
Tình không phát triển tạo giờ khổ đau
Dù cho kẻ trước người sau
Óc không minh chánh đổi trao không thành
Ta yêu tạo lăm trước bớt thanh
Tình sầu dầu hiệu bắt đầu cạnh tranh
Đêm thâu ngủ khó vì yêu
Ve sầu trong óc khó trao đổi tình
Quên đi vị trí tâm linh
Thần kinh bất ổn mất tình mất ta
Làm sao tái lập chữ hòa
Ôm sầu tạo động khó quên cảnh đời
Không minh nguyên lý hợp thời
Tạo mê tạo chấp tạo đời không hay
Nguyện mong được sớm đổi thay
Giải mê phá chấp dịp may vẫn còn.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả *Tỳ Kheo Thích Minh Châu*

CHƯƠNG I
4.07 PHẨM NỮ NHÂN

67. CHUYỆN NGƯỜI ĐÀN BÀ THÔN QUÊ (Tiền Thân Ucchanga)

Tìm kiếm chồng con thật dễ dàng...,

...
Một thuở nọ khi vua Brahamadatta trị vì ở Ba-la-nại, ba người đàn ông cày ruộng ở ven rừng và mọi chuyện xảy ra như chuyện trên.

Khi được vua hỏi muốn chọn người nào trong ba người, nàng đáp:

- Tâu Đại vương, Đại vương có thể gia ân ban cho tiện thiếp cả ba người chăng?

Vua đáp:

- Không, trẫm không thể.

- Vậy tâu Đại vương, nếu tiện thiếp không thể xin tha cả ba, thì mong Đại vương ban cho thiếp người anh trai.

Vua đáp:

- Hãy nhận lấy người chồng hay con trai của nàng đi, chứ anh trai thì có quan hệ gì?

Người đàn bà đáp:

- Hai người kia có thể thay thế được, chứ anh trai thì không bao giờ có nữa.

Nói vậy xong, nàng lại ngâm khúc hát:

Tìm kiếm chồng con thật dễ dàng,

*Tha hồ chọn chúng, đứng đây đường,
Song tìm đâu được người anh nữa,
Dù khổ đau cho đến đoạn trường?*

Vua đẹp ý, phán:

- Nàng ấy nói chí lý!

Vua bèn ra lệnh đưa ba người đàn ông kia từ ngục thất đến giao cho người đàn bà, nàng liền đưa cả ba người ra về.

- Như vậy, này các Tỳ kheo, bậc Đạo Sư bảo, chính người đàn bà này thuở xưa kia đã có lần cứu mạng cho cả ba người đàn ông.



Khi pháp thoại chấm dứt, Ngài nêu sự liên hệ giữa hai chuyện và nhận diện Tiền thân:

- Người đàn bà và ba người đàn ông ngày nay cũng là người đàn bà và ba người đàn ông ngày trước và Ta chính là vua ấy.

(còn tiếp)

